

## SANT CRIST D'IGUALADA

*Dimarts de l'octava de Pasqua*

*Homilia pronunciada a la basílica de Santa Maria d'Igualada, el dia 10 d'abril del 2012*

Sr. Arxiprest i rector d'aquesta Parròquia de Santa Maria, Sr. Vicari,  
Srs. Rectors de les parròquies i quasi-parròquies de la ciutat,  
Germans preveres i diaques,  
Religiosos i religioses,  
Sr. Alcalde i Regidors,  
Priors del Sant Crist,  
Germans i germanes, tots fills estimats de Déu.

Un any més, en la festa del Sant Crist d'Igualada, ens reunim per celebrar l'Eucaristia, memorial de la Pasqua de nostre Senyor Jesucrist. La nostra acció de gràcies, que és l'Eucaristia, és expressió d'agraïment pel do rebut per la nostra ciutat amb el prodigi de la «suor de sang» del Sant Crist. Aquesta festa anual és ocasió privilegiada per a tenir l'esguard fit en el Sant Crist. En aquesta festa tots els igualadins expressem el nostre amor envers la seva imatge, com a resposta a l'expressió del seu amor per nosaltres i per tota la humanitat. Els nostres ulls són posats avui envers el Sant Crist que, el Divendres Sant de l'any 1590, va voler manifestar el seu amor envers aquesta ciutat i els seus habitants amb el prodigi de la suor de sang. Aquell 20 d'abril, el Sant Crist es va manifestar per als igualadins com a Espòs de Sang (Ex 4,25; 26). I nosaltres avui, tot recordant-ho, no podem fer res més que tornar a mirar amb fe i amor la seva imatge.

Però, ens podem preguntar: l'expressió d'amor, de donació del Sant Crist, és solament una realitat del passat? Quin sentit podem trobar els homes i dones del segle XXI a una expressió del segle XVI? Pot parlar avui encara el Sant Crist als infants i joves de la nostra ciutat? ¿Poden els nostres joves, més formats en disciplines universitàries, trobar en el Sant Crist la resposta als seus interrogants més profunds? Tots els qui viuen en la pròpia carn les conseqüències de la crisi econòmica i moral, què en treuen, de mirar el Sant Crist?

Un pensador rus ortodox, Vladímir Soloviev, que a finals del segle XIX va esbossar profèticament els nostres temps, en un fragment d'una de les seves obres presenta un diàleg que pot ser per a nosaltres il·lustratiu en la festa que celebrem. Escriu: «L'emperador es va dirigir als cristians dient-los: “Estranys homes... cristians, que heu estat abandonats per la major part dels vostres germans i caps, digueu-me, què és el que més estimeu del cristianisme?” Llavors, l'estàrets Joan es va aixecar i va respondre amb dolcesa: “Insigne sobirà! Per a nosaltres, el que és més estimat del cristianisme és Crist; ell mateix i tot el que prové d'ell, ja que sabem que en ell habita corporalment la plenitud de la divinitat”» (*El diàleg de l'Anticrist*).

La resposta d'aquell sacerdot ortodox és la mateixa que doneu tots vosaltres davant el món, omplint aquesta preciosa nau de Santa Maria per voler posar els ulls en el Sant Crist. Ell és el més estimat per vosaltres. Ell és l'única i veritable riquesa de l'Església i dels cristians. En ell trobem el rostre del Déu vertader. En ell trobem la resposta als interrogants més pregonos que hi ha en el nostre cor. En ell el nostre cor, que desitja profundament més i més veritat, més i més amor, més i més pau, més i més felicitat, troba el repòs que tant desitja; perquè ell i solament ell, Crist, és *el Camí, la*

*Veritat i la Vida* (Jn 14,6); *ell és el mateix ahir, avui i pels segles* (He 13,8); *ell és l'Alfa i l'Omega, el primer i el darrer, el principi i la fi* (Ap 22,13).

L'Església, els cristians, tots nosaltres, no tenim res més per oferir al món que Crist i tot el que d'ell brolla d'amor i de veritat. Oferir una altra realitat que no fos Crist seria, de part nostra, una traïció per als nostres germans, per als nostres coetanis, per als nostres infants i joves, per als qui sofreixen tant en el cos com en l'esperit. Per això aquesta diada ha de servir perquè els igualadins mantinguem i augmentem aquesta mirada perenne de fe i d'amor envers el Sant Crist. El que avui expressem d'estima i adoració al Sant Crist ha de ser dia a dia i cada vegada més una veritable manifestació de la nostra fe i la nostra adhesió al Senyor crucificat. El nostre món, la nostra societat, la nostra ciutat necessiten que tots nosaltres *tinguem la mirada fixa en Jesús, el qui ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a la plenitud* (He 12,2).

La imatge del nostre Sant Crist d'Igualada —com sabeu ben bé els qui l'heu mirada milers i milers de vegades i no us canseu mai de mirar-la— representa Jesús amb una expressió serena en el moment d'expirar a la creu. El Sant Crist d'Igualada expressa en el seu rostre la paradoxa de passió i victòria, que constitueix el misteri de la nostra salvació. El Sant Crist té el cap inclinat cap al costat dret, els ulls tancats i la boca entreoberta, que, per un costat, expressa dolor i, per l'altre, pau, amb un somriure. Què pot voler dir aquest somriure de Jesús en la Creu? El somriure és l'expressió artística de l'afirmació teològica que Jesús mai no va perdre, ni en els moments més dolorosos de la seva Passió, la visió beatífica. Aquesta és la presència immediata del Pare, que fa benaurats, feliços, els qui en gaudeixen i que és la meta de la nostra esperança futura: veure Déu cara a cara (cf. Ap 22,4). Per a sant Tomàs d'Aquino, Jesús, per la seva naturalesa divina, no es va veure mai deseparat d'aquesta visió; tot i això, no va deixar d'experimentar tristesa i dolor en entrar en contacte amb la dimensió més sofrent de la vida humana.

L'expressió de pau, de lleu somriure, de la imatge sagrada del Sant Crist d'Igualada pot ser també una manera d'expressar el que Jesús havia dit instants abans de la seva mort: *Tot s'ha complert* (Jn 19,30). El calze de Jesús, la seva «hora», la seva passió per amor s'ha realitzat. El seu «pas» per l'abisme de la nit del dolor, del sofriment i de la mort humana ha estat realitzat. La Salvació és una realitat. Déu i l'home s'han trobat a la Creu definitivament per a no separar-se mai més; els «desposoris de sang» — en l'expressió del venerable Josep Torras i Bages, bisbe de Vic— han estat consumats. És el somriure de veure com l'amistat entre Déu i els homes s'ha realitzat; el somriure de l'espera feliç de la victòria de la Resurrecció: la derrota sobre el pecat i la mort, l'obertura d'un nou horitzó per a tots els homes que acullin la veritat i l'amor que brollen del Crist crucificat i ressuscitat.

Sí, germans estimats, Crist crucificat i ressuscitat és l'esdeveniment de tots els segles, de tots els llocs i de tots els temps. Crist no és solament un fet d'un temps passat, un fet significatiu i important. La fe cristiana ens fa descobrir que Crist no pertany solament al passat; ell és l'esdeveniment actual per a tots els homes i dones, per a tots els infants i joves; per als qui en aquest moment viuen lluny de Déu i per als qui intentem de viure prop d'ell; per als qui tenen salut i per als qui estan malalts; per als qui passen l'angoixa de perdre el treball i per als qui lluiten per guanyar-se el pa de cada dia, essent solidaris i justos. En el rostre de Crist mort i ressuscitat, tota persona té la salvació i la vida; el rostre de Crist vivent que continua parlant avui, per l'acció de l'Esperit Sant, al cor de tota persona amb la força de l'amor i la veritat. Els cristians no som seguidors d'un personatge del passat; som seguidors d'aquell que en la imatge del Sant Crist es fa present en la seva oferta de salvació i de vida. Com ens diu el sant pare

Benet XVI: «No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, la direcció decisiva» (Deus charitas est, 1).

Ser cristià, ser adorador del Sant Crist, és el gran regal de la nostra vida, el tresor més gran que tenim. Però també sabem que aquesta fe l'hem de guardar, l'hem d'enfortir. I com deia sant Agustí: «Els creients s'enforteixen creient.» Hem de créixer, doncs, més i més en la fe, evitant els acostaments superficials. Hauríem d'acostar-nos a Jesús, no de forma superficial, sinó estimant-lo de tot cor, sobre totes les coses. Hauríem de conèixer més i més Jesús i el seu Evangeli, en la fe de l'Església. En un temps en què en molts cors s'enfosqueix progressivament la presència de Déu, o simplement ja ha desaparegut, nosaltres hem de tornar una vegada i una altra a Jesús en qui el rostre de Déu s'il·lumina. Quan Déu no és present en el cor de l'home apareix el desert, la fredor, tant en el cor de la persona com en les famílies i en la mateixa societat. Un món sense Déu, sense fe cristiana, és un món que viu en l'excitació contínua del sentits i avorreix la reflexió i el silenci, que evita o tracta amb manca de respecte les qüestions més serioses que haurien d'estar en primer lloc en la consciència de l'home: la fe, la vida mateixa des del seu inici fins al seu final natural, el matrimoni, el treball, l'educació...

Per això els cristians, els qui tenim com a do la presència de Crist enmig nostre, no podem fer res més que tornar una vegada i una altra a Crist; res més que contemplar una vegada i una altra el rostre de Crist; res més que posar la mirada fixa en Jesús clavat a la creu, mort per la nostra salvació, per tal que Jesús ens faci més i més partícips del seu somriure i la seva pau vertadera que es mostren en la seva imatge. I al mateix temps hem de portar Crist als nostres germans i germanes que viuen lluny de la fe cristiana: els qui no coneixen Crist i els qui havent-lo conegut s'han apartat d'ell per seguir altres realitats que els prometen molt, però que, tard o d'hora, els ho prendran tot. Perquè Crist és l'únic que no pren res, sinó que ens ho dóna tot.

Igualadins, no tingueu por d'estimar més i més el Sant Crist! No tingueu por d'anunciar Crist viu, com l'esdeveniment de cada dia, als vostres germans. Tingueu veritable neguit perquè els vostres fills, els infants i els joves tinguin la formació cristiana adequada en la catequesi i en la religió i moral catòlica a les escoles. No perdeu per res l'escola fonamental de vida cristiana i humana que és la missa de cada diumenge. Doneu el vostre suport a totes les institucions de la vostra ciutat que són més a prop dels qui sofreixen, els qui són ancians o malalts, els qui no tenen què menjar, com vestir, on viure. No perdeu la font de la vostra vida de fe: la pregària humil i sincera. No tingueu por de caure de genolls davant Crist crucificat i ressuscitat, ja que ell és el Senyor. I això cada dia, perquè davant la creu de Jesús, expressió del seu amor, no podem fer res més que caure de genolls, ja que en ella es manifesta la plenitud de la divinitat. Ell és l'únic i autèntic Senyor, l'únic davant el qual l'home s'ha d'agenollar per expressar la grandesa de Déu i la nostra petitesa. Agenollar-se davant de Déu és l'escola de la gran llibertat. Qui no cau de genolls davant Déu, caurà amb tota certesa de genolls davant els ídols d'aquest món, ídols falsos que no tenen ni alè ni vida.

*Amb més fe cada vegada / i amb accents de nou fervor,  
adorem, oh Redemptor, / vostra imatge d'Igualada.*